

Theo van Oijen
1932 - 2011

Theo is geboren op 2 december 1932 in Appeltern, op de Blauwe Sluis. Hij was het zesde kind in het gezin van Theodorus van Oijen en Anna van Os. In Appeltern ging hij naar de lagere school en daarna in Druten naar de ambachtsschool. Hij wilde alles over metaalbewerking weten en deed zijn vervolgopleiding in Nijmegen. Dan dienstplicht. Daar ontstond Theo's grote droom: piloot worden. Hij meldde zich aan als beroepsmilitair bij de Koninklijke Luchtmacht. Maar helaas, hij kwam niet door de zware fysieke pilotenkeuring. Wel kwam hij als technicus in dienst bij het Luchtmacht-grondpersoneel. Hij werkte in Deelen, maar ook in Volkel en Gilze-Rijen was hij bekend. Een groot plezier beleefde hij aan het kijken naar overvliegende straaljagers en het bezoeken van vliegshows.

In 1956 krijgt Theo een zwaar motorongeluk. In het militair hospitaal in Utrecht zweeft hij lange tijd tussen leven en dood. Aan de beterende hand komt hij op een kamer te liggen met collega-militair Jan van Beijnum. Jan, getrouwd met Rita Hurkmans, is in dat ziekenhuis overleden. Rita blijft achter met haar net geboren zontje Gertjan. Theo houdt contact met de jonge weduwe. In 1958 trouwen ze en gaan in Nijmegen wonen. Daar kwamen

nog twee zonen: Theo junior en Jean-Paul.

Theo werkte eerst bij de Splendor en de Friden in Nijmegen en kwam later als onderhoudstechnicus bij het Radboud ziekenhuis terecht waar hij heel lang is blijven werken.

Theo, die zijn jeugd heeft doorgebracht op de boerderij, hield erg veel van paarden. Samen met vrouw en kinderen wilde hij van Nijmegen naar het platteland. Na een korte tijd in de Molenhoek, komen ze in Heumen te wonen. Een prachtig groot huis met veel grond, waar hij zich enthousiast met paarden en zijn tuin gaat bezighouden. Theo stond aan de wieg van de ruitersportvereniging in Heumen. Ook kwam er een paard in de wei achter het huis. Het was een geweldige tijd. Maar dan krijgt hij toch weer forse pech. Rijkswaterstaat wil precies over dat Heumense huis de nieuwe snelweg A73 aanleggen. Het gezin verhuist naar de Woezik, Gertjan gaat naar Den Bosch en na de scheiding van Rita, Theo junior en Paul komt Theo weer in Nijmegen terecht. De laatste jaren brengt hij door in Malden.

Altijd op de fiets, vrijwel nooit thuis. Bij iedereen klussen, in de tuin werken, bloemperkjes bijhouden, viooltjes

poten, datura's kweken en grond heen en weer kruien. Een grote vrienden- en kennissenkring en de laatste jaren een goede band met Ciska.

Theo bezocht zijn hele leven veel kerken en missen. Hij was oprecht geïnteresseerd in de verhalen van priesters en als er ergens in de buurt een missionaris kwam preken over zijn ervaringen elders op de wereld dan zat Theo in de kerkbank. Hij luisterde graag naar preken en zocht en vond ook steun bij het geloof. Zo kwam er eens een groot koor in de Lourdeskerk in Nijmegen een mis zingen volgens de Grieks Byzantijnse ritus. Theo nodigde iedereen uit, de mis duurde ruim drie uur en het was fantastisch.

Na zijn vervroegde VUT bij de Radboud is hij veel gaan reizen. Iets wat hij daarvoor nooit deed. Hij is diverse keren met broer Jan bij zijn zus in Canada geweest. Tot op het laatst ging hij trouw naar zijn Engelse les groepje. Heel zijn leven gold voor iedereen die hem kende: als je Theo nodig had voor een technische klus aan badkamer en keuken ofzo, dan was je bij hem altijd aan het goede adres. Tot op het laatst superhandig en inventief.

Een bezoekje aan Den Bosch kon hij erg waarderen, vooral het eten op het grote dakterras bij Anja.

En plotsklaps werd Theo ook nog opa: trots als een pauw op kleinzoon Dave, de zoon van Jean-Paul en Thea. Theo kon niet wachten om zijn handen uit de mouwen te steken. Toen Paul hem vertelde dat hij zich zorgen maakte in verband met de kleine Dave en een vijver achter zijn nieuwe huis in Wijchen, was de vijver al gedempt voordat Paul de tijd had zich te realiseren wat er gaande was.

Zijn werk in en onder het Radboud-ziekenhuis had een grote invloed op zijn leven. Hij kende daar vrijwel iedereen en ook na zijn VUT ging hij vrijwel elke dag in de kantine van de Radboud eten - ook vorige week nog - en zo bleven er veel contacten bestaan. Tijdens zijn werk kwam hij vaak op de afdeling anatomie van het ziekenhuis. Daar is bij hem het idee ontstaan om zijn eigen lichaam ter beschikking te stellen voor de medische wetenschap. Op en top dienstbaar aan een ander, tot in zijn veel te vroege en plotselinge dood.

Laten we Theo herinneren als een fijne, zeer eigenzinnige en unieke man die te vroeg aan zijn laatste reis is begonnen. Moge hij voorspoedig aankomen.